

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 71.

Solgte Sessjon.

36te Møde.

Fredagen den 30te November Kl. 6½ Aften.

(Forsfat.)

Strøm (fortf.): Lad os holde os borte fra Motiverne og tage Faktum, og Faktum er, at den lutheriske Kirke kjendte ikke noget til disse Historier; det er kun den reformerte Kirke. Den danske Stats- og Folkedanske Kirke har heller hidtil ikke kjendt dertil. Jeg maa see tydeligere Beviser for disse historiske Paastaaender end de, som hidtil ere fremførte, før jeg kan bøte mig derfor. — Naar den ærede 36te Landstingsmand for 2den Kreds (Vorgem) dernæst meente, at det var ogsaa forkeert at lade Biskoppen mægle i et saadant Tilfælde, troer jeg, at jeg tør sige, at det netop er at anvise Biskoppen den rette Stilling. Det har i vor Kirke været gammel Praxis, at Biskoppen stod i Menigheds-tilfælde som Mægler imellem Præst og Menighed og som Præstens nærmeste Raadgiver, og saaledes vil han ogsaa efter Udvalgets Forslag komme til at staae. At det skulde være en Umulighed at lade ham optræde saaledes, maa vist beroe paa en Misforstaaelse. Det vil jo være let for Menighederne at sende en Deputation til Biskoppen, eller ogsaa Biskoppen kunde tage ud til Menighederne. Ved samme Leilighed vil jeg bemærke, at jeg ikke forstaaer, hvorledes det skulde være muligt at tage det første Affnit af § 2 bort og holde sig til det sidste, idet det sidste Affnit paa adskillige Maader minder om det første og ikke afgjør, om det er

Præsten, Menigheden, Biskoppen eller Kirke- ministeren, der have Afgjørelsen. Jeg troer, at dersom den ærede Landstingsmand vilde have sin Mening frem, maatte det skee ved at stille et Endringsforslag. — Med Hensyn til en Bemærkning af den høitærede Minister, at jeg havde talt om det Tryk, Biskoppen og Menigheden i Forening vilde udøve paa Præsten, var det kun under den Forudsætning, som jeg vist ogsaa ndtalte, at Biskoppen var enig med Menigheds Medlemmer. — Den høitærede Minister har klaget over, at Udvalget paa flere Steder saa at sige har stukket Biskoppen ind som den Bestemmende istedetfor Ministeren. Med Hensyn til § 2 kan det ikke gjælde, thi Biskoppen har der ingen Afgjørelse, men kun en mæglende Indflydelse. Hvad Slutningen af § 4 (det 15de Afstemningspunkt) angaaer, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Paragraph staaer noget forunderlig i Lovudkastet. Man har, saavidt jeg kan see, givet Biskoppen den større Ret og negtet ham den mindre. Han skal modtage Menighedsforsamlingens Ytringer og Sognepræsternes Betænkning, men dernæst bestemmer han Antallet af de Væbte, altsaa hvis Menigheden og Sognepræsten ere uenige om Antallet, bliver det Biskoppen, der afgjør det. Derimod hedder det, at naar Menighedsraad er dannet, og der bliver Tale om Forøgelse eller Formindstelse af Antallet, da finder det ikke Sted uden efter eget Ønske, Biskoppens Samtykke og Ministeriets Afgjørelse. Udvalget har vistnok med Rette fundet, at kan man give Biskoppen den større Ret, kan han ogsaa have den mindre. Forresten kan det ikke nægtes, at det er en temme-